

Niet de Vrouw, maar de Man is de Verliezer van de Seksuele Revolutie.

Deze maand is een feministisch offensief gestart, met als doel de pornificering van de samenleving aan te pakken. “Jonge vrouwen lijden aan een seksuele burn-out” schreeuwt de Opzij vanaf haar voorpagina. Larissa Pans in de Volkskrant: ‘Seks moet weer van de vrouwen worden.’ Dan was er nog de documentaire ‘Sex Sells’ met zulke ‘onthutsende’ beelden dat minister Rouvoet er slapeloze nachten aan overhield. Gisteren deed Ingeborg Beugel die beelden nog eens dunnetjes over in de eerste aflevering Geloof, Seks en (Wan)hoop. En morgen verschijnt, *McSex, de pornificatie van onze samenleving*. Het nieuwste boek van Myrthe Hilken, waarin ze er waarschijnlijk ook lustig op los zal timmeren.

Wat opvalt aan al die kritieken is dat ze de vrouw als verliezer van de seksuele revolutie zien. Die revolutie moest haar vrijheid dienen, maar is geëindigd in het failliet daarvan. Door de alomtegenwoordigheid van porno zijn vrouwen de grip op hun eigen seksualiteit geheel kwijt, en hebben ze zich geschikt naar de perverse voorkeuren van mannen, is de boodschap. “Een nieuwe seksuele revolutie is hard nodig” riep de Opzij dan ook. Want, zegt het blad, het is inmiddels zo ernstig gesteld dat artsen steeds meer meisjes op het spreekuur krijgen die niet alleen van voren, maar ook van achteren zijn ‘kapotgeneukt’, dankzij een totaal gebrek aan aandacht voor het vrouwelijk genot.

Hoe heeft het zover kunnen komen vragen de feministische critici zich af? Volgens Myrthe Hilken heeft het allemaal met macht te maken. Hilken denkt dat de pornificering komt omdat mannen zich bedreigd voelen sinds vrouwen door het glazen plafond dreigen te breken. Al die bevreesde mannen zouden in een soort pornografische samenzwering samenspannen om de vrouw er weer onder te krijgen. Haar weer, zoals Hilken het zegt, terug in haar hok te wijzen.

Zou het mannen daar echt om te doen zijn? Is hij echt die perverse en seksistische machtswellusteling, die geen ander doel heeft dan vrouwen te onderdrukken en daar bovendien nog opgewonden van te raken. Is porno echt de kroon op zijn patriarchale terreur? Ik denk het niet. En ik denk zelfs dat het huidige aanbod aan porno eerder op het omgekeerde duidt, namelijk op de onderdrukking van de man. In mijn ogen is de vrouw de overwinnaar van de seksuele revolutie, en de man de verliezer.

Vrouwen de winnaar? Nou en of. De seksuele revolutie bevrijdde de vrouw uit het Victoriaanse keurslijf van puriteinse preutsheid. Sindsdien heeft haar presentatie in kleding en gedrag een erotische lading gekregen die ongekend is in de geschiedenis van haar uiterlijke verschijning. Een meisje kan tegenwoordig ongeneerd en onbevreesd haar aantrekkelijkheid met een overdosis aan sex-appeal etaleren. Het knaleffect dat haar verschijning al op mannen had, is daarmee uitgegroeid tot een explosieve kracht met maximale impact. En die impact heeft haar een macht gegeven die de man noodlottig is geworden. Die hem in de armen van de porno heeft gedreven.

Laat het me uitleggen. De openbare ruimte is tegenwoordig een onweerstaanbare parade van vrouwelijke schoonheid en sensualiteit. Een parade die prikkelt tot kijken en aanspoort tot verlangen. Maar ondertussen, mag hij nergens aankomen, ‘Wel kijken, niet aankomen’, dat levert niet alleen een onaangename spanning op, maar snijdt de man op psychologisch niveau ook nog eens bijzonder pijnlijk door de ziel.

Pijnlijk als zout in zijn narcistische wonden zou de Neo-Freudiaanse psycholoog Karen Horney (1885 – 1952) hebben gezegd. Wonden die volgens Horney al vroeg worden geslagen, en alles met afwijzing te maken hebben. Het begint al als jongentje met de afwijzing van de moeder in zijn symbiotische verlangens, en dat verergert zich nog vele malen in de puberteit door de talloze blauwtjes die hij loopt. Dat basale gevoel van afwijzing, zegt Horney, compenseren mannen door te fantaseren op voorstellingen van vrouwen die volledig aan hun seksuele behoeften zijn toegewijd. Vrouwen die altijd, overal en alles willen wat hij wil. De psychologische aantrekkingskracht van porno zit hem in de verbeelding van die fantasieën.

Wat is nu dus het probleem van de man? Dat is, dat vrouwen zich sinds de seksuele revolutie steeds meer gingen kleden, bewegen en gedragen als de vrouwen in zijn compensatie-fantasieën, maar dat hem anders dan in zijn fantasie, in de werkelijkheid verstoting en verachting wacht als hij toenadering zoekt. En bij iedere mislukte toenadering voelt hij de traumatische geschiedenis van zijn afwijzingen weer door zijn ziel snijden. Geen wonder dat mannen hun heil in porno hebben gezocht. In de virtuele

erotiek van de porno wordt de belofte wel ingelost. Daar wordt hij wél bewonderd en wél op zijn seksuele wenken bediend.

Myrthe Hilken slaat de plank dus goed mis. Porno is helemaal geen compensatie voor de breuken in het glazen plafond, maar een pleister op de wonden van gekneusde mannelijkheid als gevolg van gefrustreerd verlangen en afwijzing. Achter al die porno gaat dus een groot drama van mannelijk slachtofferschap schuil. Vooruit, laat ik me daarom ook eens pathetisch uitdrukken, en zeggen dat tegenover ieder meisje dat 'kapotgeneukt' bij de dokter komt, er horden jongens staan waarbij de rauwe plekken van zelfbevrediging als stigmata van afwijzing, falen, en eenzaamheid in hun pikken staan gebrandmerkt.

Maar goed, als die man dus de verliezer is, en de vrouw de winnaar, waarom voert het feminisme haar dan toch nog steeds als slachtoffer op? Het beeld van de mishandelde vrouw lijkt een soort icoon voor de vrouwenbeweging. Zou ze om dezelfde reden worden opgevoerd als het christendom zijn lijdende martelaar Jezus opvoert, namelijk om tot boete en berouw te bewegen? Het is in ieder geval opmerkelijk dat Myrthe Hilken haar boek opdraagt aan Karina Schaapman. Het raadslid voor de PvdA in Amsterdam, en tevens ex-prostituee, die momenteel burn-out op de bank zit vanwege haar strijd tegen de seksuele misstanden in de samenleving.

Arme Karina, maar toch roept haar verheerlijking als martelaar de nodige Nietzscheaanse achterdocht bij me op. Want altijd als er een appel op medelijden wordt gedaan, dan heeft dat, aldus Nietzsche, niets met ethiek of naastenliefde te maken, maar alles met rancune. Medelijden, noemt Nietzsche, bij uitstek het wapen van de onderdrukten om zijn onderdrukkers te wreken door ze tot zelfscensuur en zelfkastijding te verleiden.

Zou wraak dan het motief zijn? Wrok zou veel verklaren. Het zou verklaren waarom er zoveel minachting voor de man uit de feministische kritieken spreekt. Maar dus ook waarom de mishandelde vrouw altijd maar weer voren wordt geschoven. Namelijk om de man schaamte en schuld voor zijn seksuele verlangens aan te praten. Om hem zichzelf te laten haten voor zijn behoefte aan seksuele toewijding en bewondering, in de hoop dat hij zijn eigen libido moreel castreert, en zal eindigen als een ontmand en zielig hoopje mens. Dat moet wel de natste droom zijn van de op wraak beluste feminist.

Dus al die dames die de mond vol hebben van porno en onderdrukking, zijn niet op rechtvaardigheid, maar op wraak uit. Ze blazen hun probleem op tot epidemische proporties, en geven mij, als man daar de schuld van. Woedend van morele verontwaardiging en dronken van castratiedrift trappen ze vervolgens wild om zich heen met hun pamfletten en manifesten.

Een nieuwe seksuele revolutie hard nodig? Mannen zitten er midden in, en ze gaan er aan kapot.

Marcel Zuiderland, 18 november 2008.